

JAK VYPÁTRAT ZLODĚJE

Vladěnka už rozhodně žádné malé dítě nebyla. Odrůstala dívčím střevíčkům a byla z ní vskutku malá slečna. Nejen věk, ale také okolnosti v jejím životě způsobily, že svoje dětství prožívala jinak než ostatní děti. Vzpomínka na mámu byla jen velmi mlhavá. Vlastně si její tvář vybavuje jen z nemnoha fotografií v jednom ošoupaném albu. Přestože táta ve volném čase fotografoval, fotek její maminky mnoho neměli. Po její smrti se tatínek fotoaparátu dlouho ani nedotkl. Jen si občas prohlížel fotografie v jejich jediném albu. Vladčini spolužáci i učitelé se domnívali, že je stále smutná. To nebyla pravda. Byla mlčenlivá, uzavřená do sebe, víceméně bez přátel, to ano. Smála se často, ale nikdo ji rozesmátou neviděl. Občas Marta, občas tatínek. Ten se ale také často nesmál. Byla v mnohém po něm. Zdávaly se jí o mamince sny. Pak se táty ptala, jestli taková, jakou ji viděla ve snu, maminka opravdu byla. Někdy ano, jindy zase ne. Asi by lhala sama sobě, kdyby tvrdila, že se jí po mámě nestýská. I když ji vlastně neznala. Teď, když se blížily Vánoce, vymýšlela pro ni dárky. Jaký by se jí asi líbil? Z jakého by měla největší radost? Tatínek říkal, že nejkrásnějším dárkem pro mámu bylo, když se jim narodila. To Vladka by věděla, co si přát. Bytostně toužila setkat se s ní. To by si moc přála. Představovala si, jaké by to setkání asi bylo. Trochu by se ho možná

i obávala, ale představa byla velmi lákavá. Když se pomocí kouzelného peříčka může setkávat s dávno mrtvými ptáčky, nebylo by to možné také s lidmi?

To ráno vstala trochu dřív. Jednak nemohla dospat, protože dnes se chystala po několika dnech opět do muzea, a taky chtěla tátovi udělat radost a připravit mu snídani dřív, než vstane. Smažená vajíčka, ty má nejraději. Překvapení se jí povedlo, tátovi udělala velkou radost a moc si snídani s topinkami a slaninou pochvaloval. Přestože se do muzea dostane až odpoledne, už teď přemítala, co ji tam asi čeká. Dokáže té záhadě s mizením ptáčků přijít na kloub? Jak začít?

„Tati, kdyby se ti třeba v ordinaci něco začalo ztrácet, jak bys vypátral zloděje?“

„Něco se ti ztrácí ve škole?“ zeptal se namísto odpovědi tatínek.

„Ne, kdepak. Jen tak ,kdyby!“

Zkoumavě se na ni podíval, jestli není třeba se znepokojoval. Usoudil zřejmě, že není, protože se zatvářil jako detektiv a odpověděl: „Nejprve musíš hledat motiv.“

„Co to je?“

„To je důvod, proč nějaký zločinec nějaký zločin spáchá. Díky motivu můžeš z mnoha lidí vybrat jen omezený okruh podezřelých a pak je mezi nimi daleko snadnější najít skutečného pachatele. Toho usvědčíš podle důkazů, které najdeš na místě činu. Abys mu ten zločin mohla dokázat, musíš ho usvědčit na základě zajištěných důkazů.“

„To je chytrý,“ pochválila jeho detektivní myšlení holčička. „Moc chytrý!“

Ve škole byla jako na trní. Byla zvědavá, jestli se zmizelí ptáčci konečně vrátili. Jestli je už všechno v pořádku. Ale co když ne? Co když dokonce zmizeli další? Ten den proběhla dívenka přes recepci muzea, aniž by si jí paní Konopásková stačila všimnout. Běžela rovnou do nejzazší místnosti, do svého útočiště, přírodovědné expozice. Dveře dnes byly pootevřené. Pomalu a opatrně nakoukla dovnitř. U jedné z vitrín stál pan správce Kadlečka a něco tam dělal. Dívenka se s ním bavila nerada, byl vždycky tak zamračený. Možná se ho i trochu bála. Zvědavost jí ale nedala a škvírou ve dveřích tajně sledovala, co se děje v expozici. Správce zrovna prohlížel vitríny a jako by je počítal. Ale nějak se nemohl dopočítat. Pak si pro sebe zabručel něco jako „kam to jen ten ředitel zašantročil“ a pak ještě „nebo že by v tom měla prsty stará Konopásková“. Nakonec se sebral a otočil tak prudce, že málem dívku zahlédl pootevřenými dveřmi, a rychlými kroky vyšel ven z místnosti. Vladka se v muzeu už docela vyzнала, takže se stihla schovat mezi figurínou pruského vojáka z roku 1866 a malovanou venkovskou truhlou z 18. století.

Jakmile byl vzduch čistý, netrpělivě vběhla do expozice, zavřela za sebou a posadila se na barokní židli. Věděla už, že musí zklidnit mysl, upokojit svoje myšlenky, uchlácholit sama sebe tichem místnosti. Teprve pak vyndala zpod bundy brokátovou taštičku, z taštičky barevné pírkó a vykroužila s ním tři velké kruhy.

„Zmizeli další čtyři, čtyři tento týden,“ hlásili ptáčci dřív, než se stáčila sama zeptat.

„A žádný se nevrátil?“ zeptala se zklamaně.

„Ne, žádný.“

„Začíná to být opravdu vážné,“ řekla zadumaná dívka. „Když jsem dnes přicházela, zahlédla jsem odsud vycházet pana správce. Ale nic neodnášel.“

„Tohle je prostě případ pro opravdového detektiva,“ rozumoval jako vždycky Kolibřík.

„A nebo pro gangstera,“ doplnil Sup.

„Ale kde tady v muzeu seženeme nějakého gangstera?“ divila se Rajka i Dodo.

Za dvoukřídlymi dveřmi se ozvalo zachrastění masivního svazku klíčů. To už je tolik hodin? pomyslela si holčička a rychle vyndávala kouzelné pírkó z mošničky. Čekala, že jí paní Konopásková zase vyčiní za to, že se tu zdržuje ještě i po zavíracích hodinách.

„Vycpaniny vypelichaný,“ bylo slyšet, jak si pro sebe za dveřmi brblá pan ředitel. „Už mě tu dlouho zlobit nebudete. Já vím, jak se vás zbavím. Ale pro jistotu vás dnes zamknu, aby zase některý z vás nezmižel. Už mi jich chybí sedm.“

Klíč se dvakrát otočil ve starém zámku. Bylo slyšet, jak pan ředitel ještě vyzkoušel, zdali je opravdu zamčeno, a pak už jen jeho vzdalující se kroky. Dívka vzala za kliku, aby si potvrdila to, co jí už stejně bylo jasné. Zůstala uvězněná v nočním muzeu. Jako by nestačily starosti s mizením ptáčků, teď ještě tohle. Stála tu teď sama v pološeru místnosti. OPUŠTĚNÁ! Začala volat a bouchat na dveře, ale nikdo nepřicházel. Ještě chvíli to zkoušela. Začala mít strach. Ze samoty, ze tmy. A hlavně z toho, co asi řekne tatínek. Bude ji hledat, bude o ni mít strach. Začalo jí být chladno. Schoulila se u dveří do klubíčka společně se svým smutkem a samotou.

Co bude asi ráno? Na Valdické bráně odbíjely hodiny. Kolik je vlastně hodin? Do ticha setmělé místnosti konečně promluvil hlas:

„Prý vycpaniny vypelichaný, to je ale chování,“ ohradil se Albatros. „A to si říká ředitel.“

Byla to pro ni alespoň malá útěcha. Vždyť přece není tak docela sama. Na chvíli úplně zapomněla, že jsou tu s ní její opeření přátelé. Odtud jí sice nepomohou, ale někdo ji potřebuje! A dokonce na ni spoléhá.

„Tak co vymyslíme na toho zloděje?“ nechtěl ztrácet čas Tučňák.

„Sup. Sup přece něco říkal o tom gangsterovi,“ připomínal Kolibřík.

„Ano. Já bych o jednom věděl!“ pokračoval Sup.

„Tady? Mezi námi?“ užasli všichni.

„Támhle, ve vitríně,“ ukázal Sup kamsi do šera. Za sklem se krčil poněkud větší, ale jinak docela nenápadný pták, velký asi jako vrána. Těkal svýma tmavýma očima z jednoho exponátu na druhý v očekávání něčeho nepříjemného.

